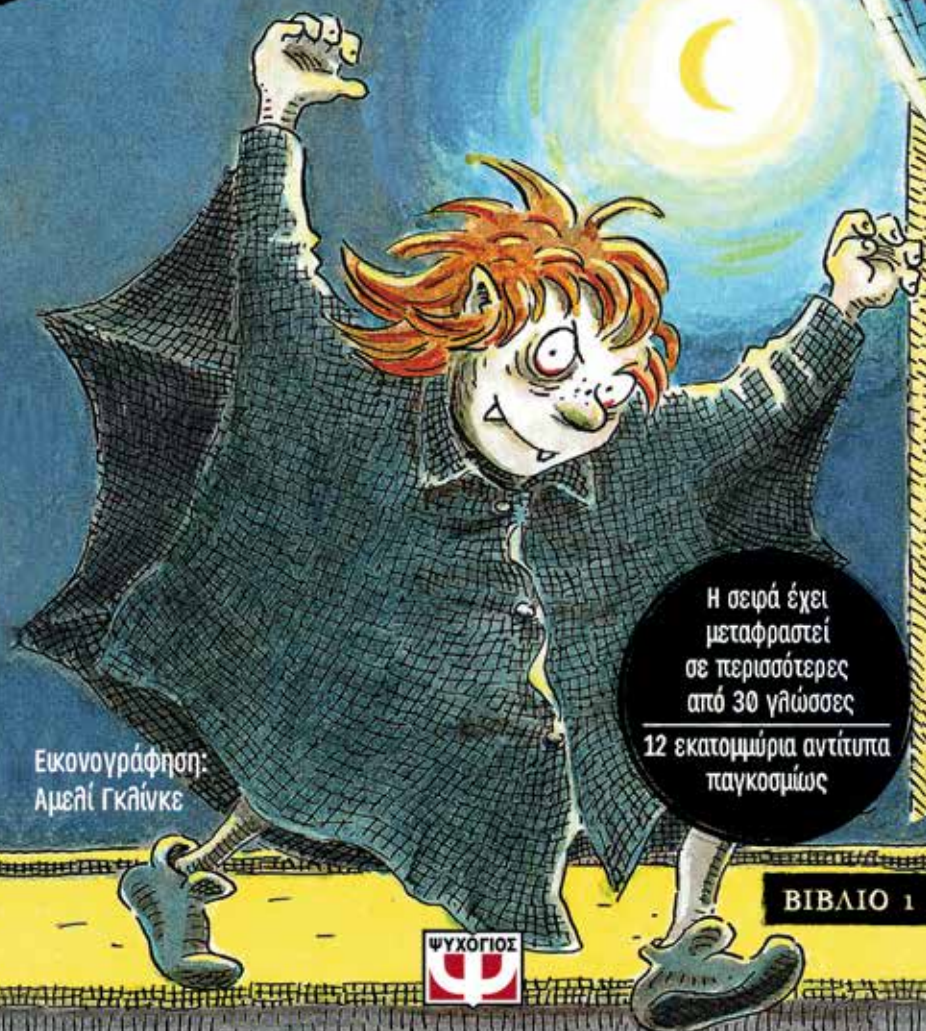

ΑΝΓΚΕΛΑ ΖΟΜΕΡ-ΜΠΟΝΤΕΝΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ

Εικονογράφηση:
Αρελί Γκλίνκε

Η σειρά έχει
μεταφραστεί
σε περισσότερες
από 30 γλώσσες
12 εκατομμύρια αντίτυπα
παγκοσμίως

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DER KLEINE VAMPIR
Από τις Εκδόσεις Rowohlt Taschenbuch Verlag, Ράννμπεκ 1979
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο μικρός βρικόλακας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Angela Sommer-Bodenburg
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Amelie Glienke
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Rowohlt Taschenbuch Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg,
1979, www.AngelaSommer-Bodenburg.com
© Εικονογράφησης: Amelie Glienke, 1979
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Γράμματα, 1987
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2521-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2650-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καβήτερογόνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΝΓΚΕΛΑ ΖΟΜΕΡ-ΜΠΟΝΤΕΝΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Το ηλίθιο στο παράθυρο

Ήταν σαββατόβραδο, η καθιερωμένη έξοδος των γονιών.

«Και πού θα πάτε απόψε;» ζήτησε να μάθει ο Άντον νωρίτερα το απόγευμα, όσο η μητέρα του έκανε μπουκλες τα μαλλιά της στο μπάνιο.

«Α», είπε η μητέρα, «πρώτα θα πάμε για φαγητό και ύστερα ίσως για χορό».

«Γιατί ίσως;» ρώτησε ο Άντον.

«Δεν το έχουμε αποφασίσει ακόμη», είπε η μητέρα. «Αλλά έχει καμιά σημασία για σένα;»

«Μπα», μούγκρισε ο Άντον. Προτίμησε να μην αποκαλύψει πως ήθελε να παρακολουθήσει την αστυνομική ταινία που ξεκινούσε στις έντεκα.

Μα η μητέρα το υποψιάστηκε. «Άντον», είπε και στράφηκε έτσι ώστε να τον κοιτάζει κατευθείαν στα μάτια, «δεν πιστεύω να σκοπεύεις να δεις τηλεόραση;»

«Μαμά!» φώναξε ο Άντον. «Πώς σου ήρθε πάλι αυτό;»

Για καλή του τύχη η μητέρα είχε καταπιαστεί πάλι με το τύλιγμα των μαλλιών στο σίδερο για τις μπούκλες, κι έτσι δεν πρόλαβε να δει το πρόσωπό του που έγινε κατακόκκινο.

«Μπορεί να πάμε και σινεμά», πρόσθεσε εκείνη, «πάντως, σε κάθε περίπτωση, δε θα γυρίσουμε πριν από τα μεσάνυχτα».

Κάποτε έφτασε το βράδυ και ο Άντον έμεινε μόνος του στο διαμέρισμα. Βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του φορώντας τις πιτζάμες του, είχε τραβήξει το πάπλωμα ως το σαγόνι και διάβαζε το *Η αλήθεια για τον Φράνκενσταϊν*. Η ιστορία διαδραματιζόταν σε μια εμποροπανήγυρη. Ένας άντρας με φαρδύ μαύρο παλτό που κυμάτιζε στον άνεμο είχε μόλις ανέβει στην κεντρική σκηνή για ν' αναγγείλει την εμφάνιση του τέρατος. Και ακριβώς εκείνη τη στιγμή χτύπησε το ξυπνητήρι. Ενοχλημένος από την ξαφνική διακοπή, ο Άντον σήκωσε το βλέμμα του απ' το βιβλίο. Ω! Σχεδόν έντεκα, ώρα ν' ανοίξει την τηλεόραση!

Ο Άντον πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και πάτησε το κουμπί της συσκευής. Έπειτα κουλουριάστηκε ξανά στα παπλώματα και περίμενε, καθώς η οθόνη άνοιγε σιγά σιγά. Όμως τα αθλητικά δεν είχαν τελειώσει ακόμη. Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο σ' ένα γοπευτικό μισοσκοτάδο. Ο Κινγκ Κονγκ στην αφίσα του τοίχου είχε μια φρικιαστική έκφραση, που ταίριαζε απόλυτα με τη διάθεση του Άντον: ένιωθε έντονα μόνος και άγριος, σαν να ήταν ο μοναδικός επιζών ενός ναυαγίου, που το κύμα

τον είχε ξεβράσει σ' ένα νησί ανθρωποφάγων, πέρα μακριά στις θάλασσες του Νότου. Και το κρεβάτι ήταν η σπηλιά του, ζεστό και απαλό, κι αν ήθελε, θα μπορούσε να κωθεί μέσα εκεί και να γίνει αόρατος. Στην είσοδο της σπηλιάς υπήρχε ένας ολόκληρος σωρός από προμήθειες, μόνο το νερό της φωτιάς* έλειπε. Ο Άντον συλλογίστηκε με λαχτάρα τον χυμό μήλου στο ψυγείο – αλλά ως εκεί μεσολαβούσε ένας μακρύς και σκοτεινός διάδρομος! Να κολυμπήσει πίσω στο πλοίο, ανάμεσα στους αιμοδιψείς καρχαρίες που караδοκούσαν για το επόμενο θύμα τους; Μπρρρ! Από την άλλη, οι ναυαγοί συνήθως πέθαιναν από δίψα κι όχι από πείνα, σωστά;

Αποφάσισε λοιπόν να σηκωθεί. Μισούσε τον διάδρομο με την αιωνίως καμένη λάμπα, που κανείς δεν την άλλαζε! Μισούσε τα παλτά στην κρεμάστρα που ταλαντεύονταν σαν κουφάρια μέσα στο νερό! Κι απόψε, ακόμα και ο ταριχευμένος λαγός στο γραφείο της μητέρας τού έφερνε ανατριχίλα, κι ας συνήθιζε να διασκεδάζει τρομάζοντας μ' αυτόν τα άλλα παιδιά. Φτάνοντας στην κουζίνα αναστέναξε ανακουφισμένος. Έβγαλε το μπουκάλι του χυμού απ' το ψυγείο κι έκοψε μια χορταστική φέτα απ' το τυρί. Παράλληλα έστησε αυτί για να καταλάβει αν άρχιζε το αστυνομικό. Άκουσε μόνο μια γυναικεία φωνή. Πιθανότατα την εκφωνήτρια, που ανήγγελλε την έναρξη της ταινίας. Ο Άντον πήρε το μπουκάλι παραμάσχαλα και έγινε καπνός.

---

* Νερό της φωτιάς; έτσι αποκαλούσαν οι Ινδιάνοι το ούισκι στην Άγρια Δύση, έτσι αποκαλούν και οι Σκανδιναβοί τη βότκα. (Σ.τ.Μ.)

Δεν έφτασε όμως πολύ μακριά, γιατί ήδη στον διάδρομο διαπίστωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Σταμάτησε κι έσπασε αυτή. Κι αμέσως κατάλαβε τι συνέβαινε: ο ήχος της τηλεόρασης δεν ακουγόταν πια! Αυτό ένα πράγμα μπορούσε να σημαίνει: ότι κάποιος είχε γλιστρήσει στο δωμάτιό του και είχε κλείσει την τηλεόραση! Ο Άντον ένιωσε την καρδιά του ν' αναπηδά κι έπειτα να χτυπάει σαν τρελή. Κι από την κοιλιά του ανέβαινε ένα παράξενο γαργαλιτό, που κατέληξε σαν κόμπος στον λαιμό. Το μυαλό του γέμισε απαίσιες εικόνες – εικόνες από άντρες με κουκούλες στο πρόσωπο, με μαχαίρια και πιστόλια, που ορμούσαν τα βράδια σε άδεια διαμερίσματα για να τα ληστέψουν και που δεν άφηναν κανένα εμπόδιο να τους καλάσει τα σχέδια! Ο Άντον θυμήθηκε πως το παράθυρο του δωματίου του ήταν ανοιχτό – άρα ο διαρρήκτης πιθανόν να σκαρφάλωσε από το γειτονικό μπαλκόνι.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας δυνατός κρότος: το μπουκάλι είχε γλιστρήσει απ' το χέρι του Άντον και κυλούσε στον διάδρομο, φτάνοντας ως την πόρτα του δωματίου. Ο Άντον περίμενε με κομμένη την ανάσα... αλλά τίποτα δε συνέβη. Μήπως το φαντάστηκε όλο αυτό με τον διαρρήκτη; Και τότε γιατί σταμάτησε να παίζει η τηλεόραση;

Σήκωσε το μπουκάλι και άνοιξε προσεκτικά την πόρτα για το δωμάτιό του. Μια παράξενη μυρωδιά τον χτύπησε στη μύτη, μυρωδιά κλεισούρας και σάπιου, σαν υγρό υπόγειο μαζί με κάτι καμένο. Άραγε ερχόταν από την τηλεόραση; Τράβηξε γρήγορα το καλώδιο από την πρίζα. Ίσως να είχε καεί κάποια ασφάλεια. Τότε ο Άντον άκουσε ένα παράξενο τρίξιμο, που έμοιαζε να έρχεται

από το παράθυρο. Και για μια στιγμή νόμισε πως πίσω απ' την κουρτίνα είδε μια σκιά να διαγράφεται στο ακνό φως του φεγγαριού. Πολύ αργά, με τα γόνατα να τρέμουν, πλησίασε στο παράθυρο. Η παράξενη μυρωδιά έγινε πιο δυνατή, σαν κάποιος να είχε ανάψει ένα ολόκληρο κουτί σπίρτα. Αλλά και το τρίξιμο ακούστηκε πιο καθαρό. Ξαφνικά ο Άντον έμεινε ακίνητος σαν πετρωμένος – στο περβάζι του παραθύρου, πίσω απ' την κουρτίνα που ανέμιζε στο βραδινό αεράκι, στεκόταν κάτι και τον κάρφωνε με το βλέμμα του.

Η όψη του ήταν τόσο απαίσια, που ο Άντον νόμιζε ότι θα λιποθυμήσει. Δύο μικρά κατακόκκινα μάτια άστραφταν πάνω σ' ένα κάτασπρο πρόσωπο, ενώ τα μαλλιά του κρέμονταν μπλεγμένα σαν μακριά κουβάρια μέχρι μια λεκιασμένη μαύρη κάπα. Κάθε φορά που ανοιγόκλεινε το τεράστιο και κατακόκκινο σαν αίμα στόμα του, ξεπρόβαλλαν τα δόντια του, λευκά και κοφτερά σαν λεπίδες, που κροτάλιζαν μεταξύ τους αποκρουστικά. Οι τρίχες του Άντον είχαν σπκωθεί όρθιες σαν πρόκες και το αίμα στις φλέβες του σφυροκοπούσε. Το πλάσμα στο παράθυρο ήταν πιο άσχημο κι απ' τον Κινγκ Κονγκ, πιο ανατριχιαστικό κι απ' τον Φράνκενσταϊν, ακόμα κι απ' τον Δράκουλα! Ήταν ό,τι πιο φρικιαστικό είχε δει ποτέ στη ζωή του!

Το πλάσμα έδειχνε να διασκεδάζει που προκαλούσε τέτοιο τρέμουλο στον Άντον, γιατί στο στόμα του είχε αποτυπωθεί ένα αποκρουστικό χαμόγελο, που αποκάλυπτε σε όλο τους το μεγαλείο τους κοφτερούς και έντονα προτεταμένους κυνόδοντές του.

«Ένας βρικόλακας!» ούρλιαξε ο Άντον.

Και το πλάσμα απάντησε με μια φωνή που έμοιαζε να βγαίνει από τα πιο σκοτεινά έγκατα της γης: «Μάλιστα, ένας βρικόλακας!» Ταυτόχρονα έκανε ένα άλμα μέσα στο δωμάτιο και προσγειώθηκε μπροστά στην πόρτα. «Φοβάσαι;» ρώτησε.

Ο Άντον είχε καταπιεί τη γλώσσα του.

«Μικρούλης είσαι! Δε βλέπω και πολύ κρέας πάνω σου», είπε ο βρικόλακας κοιτώντας τον με βλέμμα άγριο. «Και πού είναι οι γονείς σου;»

«Στο σι-σινεμά», τραύλισε ο Άντον.

«Ωστε έτσι. Κι ο πατέρας σου είναι υγιής; Καλό αίμα;» Ο βρικόλακας χαχάνισε και ο Άντον είδε τους κυνόδογτες ν' αστράφτουν στο φως του φεγγαριού. «Θα ξέρεις φυσικά ότι τρεφόμαστε με αίμα!»

«Εγώ έχω πολύ κακό αί-αίμα», ψέλλισε ο Άντον, «πρέπει να παίρνω συνέχεια χά-χάπια».

«Καημενούλη!» Ο βρικόλακας έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. «Να λες άραγε αλήθεια;»

«Μη μ' αγγίζεις!» ούρλιαξε ο Άντον και προσπάθησε ν' απομακρυνθεί. Έπεσε ακριβώς πάνω στη σακούλα με τα ζελεδάκια σε σχήμα αρκούδας μπροστά απ' το κρεβάτι του, ρίχνοντάς τη στο χαλί.

Ο βρικόλακας ξέσπασε σε βροντερά γέλια. Ακούστηκαν σαν μπουμπουνητά! «Για δεξ! Ζελεδάκια», φώναξε κι αμέσως μαλάκωσε. «Τι γλυκούλικά». Έπιασε ένα ζελεδάκι. «Έπαιρνα κι εγώ παλιότερα», μурμουύρισε, «από τη γιαγιά μου».

Έχωσε το ζελεδάκι στο στόμα και μάσπασε για λίγη ώρα. Ξαφνικά το έφτυσε ψηλά και μακριά, κάνοντάς το να διαγράψει ένα μακρύ τόξο, κι άρχισε να βήχει και να κράζει με τρόπο φοβερό. Παράλληλα εξαπέλυε τις πιο φρικτές βραιοιές και κατάρες. Ο Άντον άδραξε την ευκαιρία και κρύφτηκε πίσω απ' το γραφείο του. Μα ο βρικόλακας εξουθενώθηκε τόσο πολύ απ' τον βήχα, που έπεσε σαν άδειο σακί στο κρεβάτι και δεν κουνήθηκε καθόλου για ολόκληρα λεπτά. Έπειτα έβγαλε από την κάπα του ένα μεγάλο μαντίλι γεμάτο λεκέδες από αίμα και καθάρισε τη μύτη του σχολαστικά και για πολλή ώρα.

«Μόνο σ' εμένα συμβαίνουν αυτά», αναστέναξε, «κι όμως η μαμά μου με είχε προειδοποιήσει».

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Άντον με περιέργεια. Ένιωθε μεγαλύτερη σιγουριά πίσω απ' το γραφείο του.

Ο βρικόλακας του έριξε ένα οργισμένο βλέμμα. «Για το ευαίσθητο στομάχι των βρικόλάκων, βρε στουρνάρι! Τα γλυκά είναι για μας δηλητήριο».

Ο Άντον τον λυπήθηκε πραγματικά. «Χυμό μήλου μπορείς να πεις;» ρώτησε.

Ο βρικόλακας έβγαλε μια κραυγή γεμάτη απόγνωση. «Σκοπεύεις να με δηλητηριάσεις;» ούρλιαξε.

«Με συγχωρείς», είπε ο Άντον δειλά, «απλώς ρωτώ».

«Καλώς».

Φαινόταν να μην του κρατά κακία. Στην πραγματικότητα ήταν ένας αρκετά ευγενικός βρικόλακας, σκέφτηκε ο Άντον, παρ' όλη την αποκρουστική του εμφάνιση. Έτσι κι αλλιώς, πάντα φανταζόταν τους βρικόλακες πολύ πιο τρομακτικούς απ' αυτόν.

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε.

«Αιωνόβιος!»

«Μα είσαι πιο κοντός από μένα».

«Και λοιπόν; Φταίει που πέθανα όταν ήμουν παιδί».

«Ωστε έτσι». Ο Άντον δεν το είχε σκεφτεί αυτό. «Και είσαι... θέλω να πω, έχεις και τάφο;»

Ο βρικόλακας χαχάνισε. «Έλα να τον επισκεφθείς αν θέλεις. Αλλά μόνο μετά τη δύση του ήλιου. Τη μέρα κοιμόμαστε».

«Τα ξέρω αυτά», κοκορεύτηκε ο Άντον. Επιτέλους είχε έρθει η ευκαιρία να δείξει όλα όσα γνώριζε για τους βρικόλακες. «Οι βρικόλακες πεθαίνουν στο φως του ήλιου. Γι' αυτό είναι τόσο βιαστικοί τις νύχτες, για να προλάβουν να γυρίσουν στον τάφο τους πριν από την ανατολή».

«Ξυπνοπούλι μου εσύ», πέταξε ο βρικόλακας φαρμακερά.

«Κι όταν μάθουμε πού ζει ένας βρικόλακας, πρέπει

να του καρφώσουμε μια ξύλινη σφήνα στην καρδιά», συνέχισε ο Άντον.

Το τελευταίο καλύτερα να μην το είχε αναφέρει, γιατί ο βρικόλακας έβγαλε ένα φρικιαστικό ουρλιαχτό και όρμησε καταπάνω του. Μα ο Άντον ήταν ταχύτερος. Σαν αστραπή σύρθηκε κάτω από το γραφείο του και όρμησε στην πόρτα, με τον βρικόλακα να τον ακολουθεί εξαγριωμένος. Και λίγο προτού φτάσει στην έξοδο, ο βρικόλακας τον πρόλαβε.

Ηρθε το τέλος, σκέφτηκε ο Άντον, *τώρα θα με δαγκώσει!* Έτρεμε ολόκληρος.

Ο βρικόλακας σταμάτησε μπροστά του και πήρε βαθιά ανάσα. Τα δόντια του έτριζαν ανατριχιαστικά και τα μάτια του έλαμπαν σαν αναμμένα κάρβουνα. Άρπαξε τον Άντον και τον ταρακούνησε. «Αν ξαναπείς έστω και μία λέξη για ξύλινα παλούκια», ούρλιαξε, «να ετοιμάσεις ταυτόχρονα και τη διαθήκη σου, κατάλαβες;»

«Ν-ναι», τραύλισε ο Άντον, «δ-δεν ήθελα να σε κάνω να θυμώσεις, σε καμία περίπτωση».

«Κάτσε κάτω», πρόσταξε ο βρικόλακας με ύφος απότομο. Ο Άντον υπάκουσε και ο βρικόλακας άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στο δωμάτιο. «Τι θα κάνω τώρα μ' εσένα;» φώναξε.

«Μπορούμε ν' ακούσουμε μουσική», πρότεινε ο Άντον.

«Όχι!» ούρλιαξε ο βρικόλακας.

«Η να παίξουμε Γκρινιάρη».

«Όχι!»

«Να σου δείξω τις τάπες μου;»

«Όχι, όχι και πάλι όχι!»

«Τότε δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο», είπε ο Άντον αμήχανα.

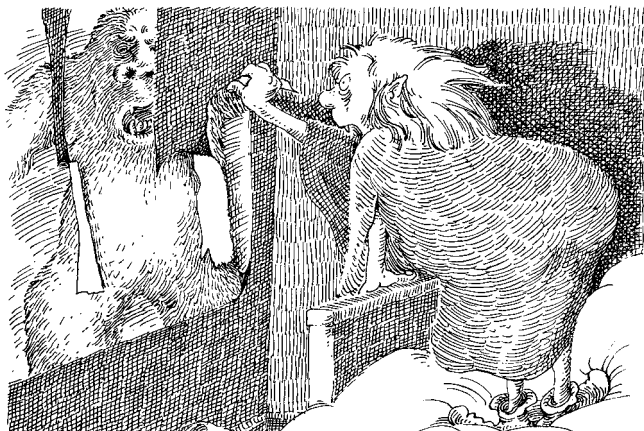
Ο βρικόλακας στάθηκε μπροστά στην αφίσα του Κινγκ Κονγκ. Μια άγρια κραυγή βγήκε από μέσα του. «Αυτή η μαϊμού!» ούρλιαξε, κατέβασε την αφίσα απ' τον τοίχο και την έσκισε σε χίλια κομμάτια.

«Αυτό είναι άδικο», διαμαρτυρήθηκε ο Άντον, «ήταν η αγαπημένη μου αφίσα!»

«Και λοιπόν;» σφύριξε ο βρικόλακας. Τώρα είχε ανακαλύψει τις ιστορίες του Κινγκ Κονγκ στο ράφι με τα παραμύθια και έσκιζε τις σελίδες μία προς μία πάνω στο κρεβάτι.

«Τα βιβλία μου...» κλαψούρισε ο Άντον. «Τα αγόρασα όλα με το χαρτζιλίκι μου».

Ξαφνικά ο βρικόλακας σταμάτησε: ένα χαμόγελο ευχαρίστησης είχε φωτίσει το πρόσωπό του. «Ο Δράκου-βλας...» διάβασε χαμηλόφωνα. «Το αγαπημένο μου βιβλίο!» Κοίταξε τον Άντον με μάτια που έλαμπαν. «Μπορώ να το δανειστώ;»

«Αν το θέλεις. Αλλά θα το επιστρέψεις, εντάξει;»
«Φυσικά». Έχωσε το βιβλίο κάτω απ' την κάπα του ευχαριστημένος. «Αλήθεια, πώς σε λένε;»

«Άντον. Εσένα;»

«Ρούντιγκερ».

«Ρούντιγκερ;» Ο Άντον παραλίγο να ξεσπάσει σε γέλια, αλλά συγκρατήθηκε την τελευταία στιγμή. Δεν ήθελε να εξαγριώσει τον βρικόλακα για δεύτερη φορά. «Ωραίο όνομα», είπε τελικά.

«Βρίσκεις;» ρώτησε ο βρικόλακας.

«Πράγματι. Και σου ταιριάζει».

Ο βρικόλακας φάνηκε να κολακεύεται. «Και το Άντον ωραίο είναι».

«Δε νομίζω», είπε ο Άντον. «Στο σχολείο γελάνε μαζί μου. Αλλά, ξέρεις, και τον μπαμπά μου τον λένε Άντον».

«Αχά».

«Και τον παππού μου τον έλεγαν Άντον. Όχι πως μ' ενδιαφέρει».

«Να σου πω την αλήθεια, και το Ρούντιγκερ μέχρι τώρα το έβρισκα κάπως χαζό», είπε ο βρικόλακας. «Αλλά συνηθίζεις».

«Ναι, συνηθίζεις», αναστέναξε ο Άντον.

«Για πες, μένεις συχνά μόνος στο σπίτι;» ρώτησε ο βρικόλακας.

«Κάθε Σάββατο».

«Και δε φοβάσαι;»

«Φοβάμαι».

«Κι εγώ φοβάμαι. Ειδικά στο σκοτάδι», ομολόγησε ο βρικόλακας. «Ο μπαμπάς μου μου λέει συνέχεια: εσύ,

Ρούντιγκερ, δεν είσαι βρικόλακας, λαγός είσαι, που τρέμει και τη σκιά του!»

Κοιτάχτηκαν και ξέσπασαν σε γέλια.

«Είναι κι ο μπαμπάς σου βρικόλακας;» ρώτησε ο Άντον.

«Φυσικά!» είπε ο βρικόλακας. «Τι νόμιζεις;»

«Και η μαμά σου;»

«Εννοείται. Και η αδελφή μου κι ο αδελφός μου, και η γιαγιά μου κι ο παππούς μου, και η θεία μου κι ο θεός μου...»

«Έλεος», φώναξε ο Άντον, «όλη σου η οικογένεια;»

«Όλη μου η οικογένεια!» είπε ο βρικόλακας γεμάτος υπερηφάνεια.

«Η δική μου οικογένεια είναι εντελώς συνηθισμένη», είπε ο Άντον λυπημένος. «Ο μπαμπάς μου δουλεύει σ' ένα γραφείο, η μαμά μου είναι δασκάλα, αδέρφια δεν έχω – φαντάζεσαι λοιπόν πόσο βαρετή είναι η ζωή μας».

Ο βρικόλακας τον κοίταξε με συμπόνια. «Σ' εμάς όλο κάτι συμβαίνει».

«Δηλαδή; Πες μου!» Επιτέλους, θ' άκουγε μια πραγματική ιστορία βρικόλακων!

«Εντάξει», ψιθύρισε ο βρικόλακας. «Συνέβη τον τελευταίο χειμώνα. Θυμάσαι πόσο κρύο έκανε; Λοιπόν, ξυπνήσαμε όταν αυτός ο απαίσιος ήλιος αποφάσισε επιτέλους να δύσει. Σηκώνομαι με μια τρελή πείνα και προσπαθώ να απομακρύνω το καπάκι της κάσας, αλλά δεν τα καταφέρνω. Χτυπώ με τις γροθιές μου, κλοτσώ με τα πόδια μου – τίποτα! Κι ακούω τους συγγενείς μου από τα γύρω φέρετρα να τραβούν τα ίδια. Και φαντάσου: για

δύο ολόκληρες νύχτες δεν μπορούσαμε ν' ανοίξουμε τα φέρετρα! Κάποτε άρχισαν επιτέλους να λιώνουν τα χιόνια κι έπειτα από μεγάλη προσπάθεια καταφέραμε να σηκώσουμε τα καπάκια. Κοντέψαμε να λιμοκτονήσουμε! Αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα σε σχέση με την ιστορία με τον καινούριο φύλακα του νεκροταφείου. Θέλεις να τη μάθεις κι αυτή;»

«Έννοείται!»

«Λοιπόν, αυτό συνέβη ένα...» άρχισε να λέει ο βρικόλακας, αλλά σταμάτησε απότομα. «Ακούς κάτι;» ψιθύρισε.

«Πράγματι», είπε ο Άντον. Ένα αυτοκίνητο πλησίασε και σταμάτησε. Πόρτες ακούστηκαν να κλείνουν. «Οι γονείς μου!» φώναξε ο Άντον τρομοκρατημένος.

Μ' ένα άλμα ο βρικόλακας βρέθηκε στο περβάζι του παραθύρου.

«Και το βιβλίο μου;» ρώτησε ο Άντον. «Πότε...;»

Αλλά ο βρικόλακας είχε απλώσει ήδη την κάπα του και πετούσε μακριά, σαν μια σκοτεινή σκιά στο λαμπρό μισοφέγγαρο.

Ο Άντον τράβηξε βιαστικά την κουρτίνα και χώθηκε κάτω απ' τα σκεπάσματα. Άκουσε την εξώπορτα του διαμερίσματος να κλείνει και τον πατέρα του να λέει: «Ορίστε, Χέλγκα, βλέπεις; Όλα είναι μια χαρά». Δευτερόλεπτα αργότερα είχε πέσει σε βαθύ ύπνο.

Γουική σοφία

Εκείνη τη νύχτα ο Άντον είδε ένα παράξενο όνειρο: έτρεχε μόνος σε μια απέραντη πεδιάδα. Γύρω του δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπινης ζωής, δεν υπήρχαν δρόμοι, ούτε καν μονοπάτια, μόνο ένα δυο σακάτικα δέντρα ύψωναν τα ισχνά κλαδιά τους στον σκοτεινό ουρανό. Τεράστιοι κρατήρες έχασκαν στη σκεπασμένη με στάχτη και κορήματα* γη. Ολόγυρα υπήρχαν διασκορπισμένα οστά, μεγάλα, γυαλιστερά οστά, και καθώς ο Άντον τα προσπενούσε συνειδητοποιούσε με φρίκη τη μοίρα που τον περίμενε.

Ξαφνικά, εκεί που έτρεχε, ένιωσε πως κάτι άρχισε να τον ακολουθεί! Κάτι –δεν τολμούσε καν να γυρίσει να κοιτάξει τι ακριβώς– βρισκόταν στο κατόπι του. Σφυρίζοντας και ασθμαίνοντας, τον πλησίαζε όλο και

---

* Κορήματα: συσσωρευμένο υλικό που προέρχεται από τη διάσπαση πετρωμάτων. (Σ.τ.Μ.)

περισσότερο. Τώρα πια το χώριζαν από τον Άντον λίγα μόλις μέτρα. Τότε είδε μπροστά του μια κορυφογραμμή. Αν κατόρθωνε να φτάσει ως εκεί, θα ήταν ασφαλής! Το ανατριχιαστικό λαχάνιασμα του διώκτη του έγινε δυνατότερο. Ένωθε ήδη την καυτή ανάσα του τέρατος στο σβέρκο του. Για τελευταία φορά ο Άντον συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις και έτρεξε... αλλά μάταια! Βγάζοντας μια κραυγή γεμάτη από γνωση, βρέθηκε στο έδαφος κι έμεινε ακίνητος με τα μάτια ερμητικά κλειστά. Το τέρας θα τον είχε πλέον φτάσει.

«Βρε Άντον», άκουσε τότε μια οικεία βραχνή φωνή, «τρέχεις λες και σε κυνηγεί ο ίδιος ο διάβολος!» Ακολούθησε ένα γάργαρο, αν και κάπως απειλητικό γέλιο και πράγματι ήταν ο μικρός βρικόλακας που γονάτιζε στο πλάι του Άντον. Τα δυνατά λευκά του δόντια άστραφταν. «Εγώ ήθελα απλώς να σου διηγηθώ την ιστορία με τον καινούριο φύλακα του νεκροταφείου», γέλασε.

«Α, αυτήν», είπε ο Άντον τινάζοντας τη σκόνη απ' το παντελόνι του.

«Άκου λοιπόν», είπε ο βρικόλακας. «Ήταν μια Παρασκευή, και μάλιστα Παρασκευή και δεκατρείς!»

Μα δεν πρόλαβε να συνεχίσει, γιατί εκείνη τη στιγμή τον διέκοψε μια φωνή.

«Άντον, πρωινό», φώναξε ο πατέρας του.

«Καλά», μούγκρισε ο Άντον αγουροξυπνημένος.

«Τι γνώμη έχετε για τους βρικόλακες;» ρώτησε ο Άντον καθισμένος στο τραπέζι, την ώρα που άπλωνε μέλι στο ψωμί του.

Παρόλο που έδειχνε απόλυτα αφοσιωμένος στην προετοιμασία του πρωινού του, εντούτοις παρακολούθησε πολύ προσεκτικά τα πρόσωπα των γονιών του. Στην αρχή αντάλλαξαν μια ματιά όλο έκπληξη, έπειτα όμως άρχισαν να χαμογελούν. *Δε με παίρνουν στα σοβαρά*, σκέφτηκε ο Άντον. *Σίγουρα πιστεύουν ότι πρόκειται για παιδιαρίσματα. Αν ήξεραν!*

«Για τους βρικόλακες;» είπε η μητέρα του καταπνίγοντας ένα χαχανητό. «Πώς σου ήρθε πάλι αυτό;»

«Α», απάντησε ο Άντον, «έτσι απλά, επειδή υπήρχαν παλιότερα».

«Παλιότερα», είπε ο πατέρας, «οι άνθρωποι πίστευαν στα πιο απίθανα πράγματα. Στις μάγισσες, για παράδειγμα».

«Στις μάγισσες», επανέλαβε ο Άντον με περιφρόνηση.

«Άλλοι πάλι πίστευαν στους νάνους-ξωτικά, στα φαντάσματα, στις νεράιδες», συμπλήρωσε η μητέρα.

«Ξεχάσατε τον Αϊ-Βασίλη», είπε ο Άντον θυμωμένος και ανακάτεψε με το κουτάλι την κούπα του τόσο δυνατά, που το κακάο πετάχτηκε και πιπίλισε το τραπέζο-μάντιλο. «Αλλά ένα πράγμα έχω να σας πω: οι βρικόλακες είναι κάτι εντελώς διαφορετικό».

«Αλήθεια;» είπε ο πατέρας ειρωνικά.

«Μάλιστα», αποκρίθηκε ο Άντον, «κι όποιος νομίζει ότι οι βρικόλακες εμφανίζονται μόνο στα παραμύθια...»

«Η τις Απόκριες», τον διέκοψε η μητέρα χαχανίζοντας.

«...είναι είτε τυφλός είτε κουφός», συνέχισε ο Άντον υψώνοντας τη φωνή κι έπειτα έκανε μια παύση και συνέχισε χαμηλόφωνα και με ύφος γεμάτο μυστήριο: «Η πολύ, πολύ ανόητος!»

«Άντον, με τρομάζεις», γέλασε η μητέρα.

«Παράξενο όμως που εμείς δεν έχουμε συναντήσει ακόμη κανέναν, σωστά;» είπε ο πατέρας απευθυνόμενος σ' εκείνη.

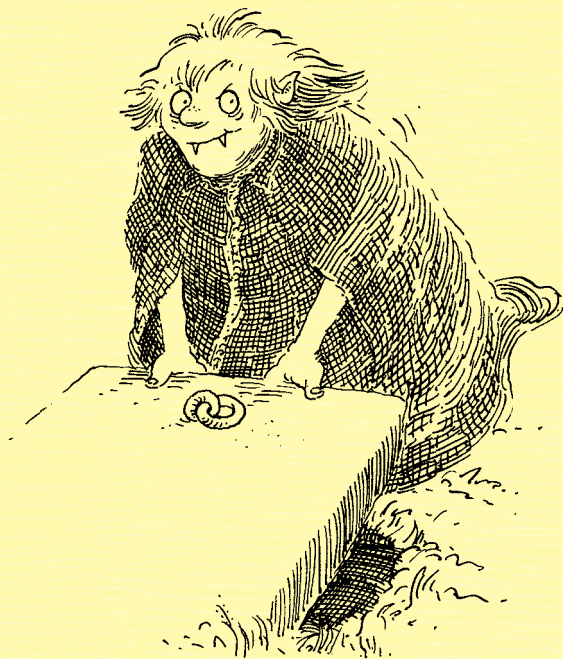
«Α», είπε ο Άντον με ικανοποίηση, «αυτό μπορεί να συμβεί πολύ πιο σύντομα απ' όσο φαντάζεστε».

«Μιλάς σοβαρά;» φώναξε η μητέρα δήθεν τρομοκρατημένη.

«Θα δείτε», είπε ο Άντον και έχωσε το υπόλοιπο ψωμάκι στο στόμα του.

Ο Άντον λατρεύει τις ιστορίες τρόμου, κυρίως αυτές που μιλάνε για βρικόλακες. Αλλά για βρικόλακα τόσο συμπαθητικό όπως ο Ρούντιγκερ δεν ξανάκουσε ποτέ του. Ένα βράδυ προσγειώνεται στο περβάζι του παραθύρου του και οι δυο τους θα ζήσουν ένα σωρό ξεκαρδιστικές περιπέτειες – μεταξύ άλλων, θα βρεθούν στο σπίτι του μικρού βρικόλακα, τον τάφο των Σλότερσταϊν, όπου ο Άντον θα γλιτώσει στο τσακ από τα νύχια της θείας Δωροθέας...

Η σειρά του «Μικρού Βρικόλακα» θεωρείται κλασική και έχει αγαπηθεί από χιλιάδες παιδιά σε ολόκληρο τον κόσμο.

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2521-4

9 786180 125214

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20280